

Часопис Новоапостольської церкви

НАША СІМ'Я

Діти і церква
Бути поруч, коли важко

Бути християнином сьогодні
«На Господа здай твою дорогу...»
(частина 1)

Буенос-Айрес
Богослужіння Першоапостола
в Аргентині

Зміст 10/2022

СЛОВО І ВІРА

3 НАСНАГА

*Вибрані для служіння – імпульс із богослужіння
Першоапостола*

4 У ЦЕНТРІ УВАГИ

Буенос-Айрес

5 БОГОСЛУЖІННЯ

*05.06.2022 р. у м. Буенос-Айресі (Аргентина)
Цитата з Біблії: 1-е Корінтянам 3, 16*

11 АПОСТОЛИ ПИШУТЬ

Місце зустрічі (Апостол н. в. Гільєрмо Канеса)

ЖИТИ ВІРОЮ

13 МІРКУВАТИ – СЛІДУВАТИ

Мати віру – жити вірою

14 ДУХОВНИЙ ДОСВІД

Джерело наснаги – вдячність

ВІРА І СУСПІЛЬСТВО

15 «МИ, ДІТИ»

Сім'я і спадщина в біблійну епоху

16 ДІТИ І ЦЕРКВА

Бути поруч, коли важко (Діти у складній сімейній ситуації)

19 БУТИ ХРИСТІЯНИНОМ СЬОГОДНІ

«На Господа здай твою дорогу...» (частина 1)

НАША ЦЕРКВА У СВІТІ

22 Німеччина. Святе Запечатання з Апостолом Шнауфером немовляти-біженки Єлизавети з України у німецькій громаді Пфуллендорф

ЦІКАВО ЗНАТИ

24 ТЕСТИ НА ЗНАННЯ БІБЛІЇ

ІЛЮСТРАЦІЯ-ЗАГАДКА

ВИХІДНІ ДАНІ:

Часопис «НАША СІМ'Я», № 8, 2022 р.

Засновник: Релігійна організація «Управлінський центр Новоапостольської церкви в Україні», проспект Тичини, 18-А, м. Київ (за дорученням Міжнародної Новоапостольської церкви, м. Цюріх, Швейцарія).

Адреса редакції: вул. Збарзька, 8а, 46002 Тернопіль, Україна; тел./факс: (+380352) 524732; p.bich@nak.org.ua сайт: nak.org.ua;

Головний редактор: Будник Анатолій Феодосійович
Відповідальний редактор: Бих Павло Євгенович

© **Видавництво:** Фрідріх Бішофф Гмбх, м. Франкфурт-на-Майні/Німеччина; за сприяння Релігійної організації «Управлінський центр Новоапостольської церкви в Росії», м. Москва/Росія.

Друк: ТОВ «Терно-граф», вул. Текстильна, 18, 46020 м. Тернопіль, Україна; тел. (0352) 51-91-65, 51-91-64; e-mail: terno-graf@ukr.net

Наклад: 335 прим. (українською мовою).

Часопис поширюється безкоштовно серед парафіян Новоапостольської церкви та зацікавлених осіб.

Ми з вдячністю прийемо пожертви на видавничу діяльність.

Отримувач платежу: Релігійна організація «Управлінський центр Новоапостольської церкви в Україні», проспект Тичини, 18-А, м. Київ.

Банківські реквізити:
IBAN р/р UA86320984000002600524 0016749 в АТ "ПроКредит Банк",
МФО 320984, ЄДРПОУ 14301165; або
IBAN р/р UA77 322669 00000 2600 130 023 5975 (УАН) в АТ «Ощадбанк» м. Київ, МФО 322669

Призначення платежу: добровільні пожертвування від ...

© Цей часопис і всі опубліковані в ньому матеріали захищені авторськими правами. На повний або частковий передрук матеріалів, а також їх будь-яке копіювання і поширення вимагається дозвіл видавництва.

Обкладинка: © Carl-Jürgen Bautsch – stock.adobe.com

Відповіді на запитання на стор. 24: 1) 1А, 2В, 3Б, 4Б, 5Б, 6А, 7А, 8В, 9Б, 10Б;
(2) Ангел Іаверіт сповіщає Захарію про народження сина (Від) Іуки 1, 11-12)

Вибрані для служіння

Мої дорогі брати і сестри по вірі,

тема «обрання» мене неабияк турбує. Ми все ще схильні думати, що є обраними лише для того, аби наприкінці часів зазнати спасіння. Отже, Бог обрав нас, аби ми отримали спасіння, а всіх інших – ні.

Усе не так просто. Ось простий приклад: усі ми знаємо братів і сестер по вірі чи навіть членів своєї сім'ї, які перестали цікавитися Богом, не відвідують богослужіння і не спілкуються з Богом. Невже ми справді хочемо сказати, що Бог не обрав їх і що вони будуть утрачені? Людина, яка несе в собі іскру любові до ближнього, не може так думати. Ми розуміємо обрання по-іншому.

То що є тоді «обранням»? Обрання – це Боже покликання на служіння. Ти вибраний, аби служити Господу й сприяти тому, аби всім людям звіщалося про Його спасіння. Ось у чому полягає суть обрання. Воно, можливо, звучить не так зручно, але узгоджується з любов'ю до ближнього. Ти, отже, обраний не для того, аби зазнати спасіння, а всі інші загинули, а для того, аби служити Господу й людям. Ось у чому полягає суть обрання: ми обрані, аби служити!

З сердечними вітаннями,
ваш

Жан-Люк Шнайдер

Буенос-Айрес

Уперше столиця Аргентини було заснована іспанськими завойовниками у 1536 році. Порт на південно-західному березі затоки Ріо-де-ла-Плата шириною 45 кілометрів був названий на честь Святої Марії Добрих Вітрів, Санта-Марія-дель-Буен-Айре – святої покровительки іспанських мореплавців. Однак згодом іспанцям знову довелося залишити порт, бо корінне населення успішно виступило на захист проти загарбників з Європи. Друге, остаточне заснування міста, відбулося 1580 року. Оскільки іспанська корона заборонила зовнішню торгівлю, то Буенос-Айрес існував тривалий час у тіні Ліми як порт контрабандистів. Однак у 1778 році Буенос-Айрес був оголошений вільним портом і після здобуття незалежності від Іспанії у 1816 році став політичним, економічним і культурним центром майбутньої Аргентини. Наприкінці XIX століття Буенос-Айрес зростав рекордними темпами і певний час був другим за величиною містом Америки після Нью-Йорка. Сьогодні в районі Великого Буенос-Айреса проживає понад 13 мільйонів мешканців. Історичним центром міста є Плаза де Майо з Президентським палацом.

**БОГОСЛУЖІННЯ В БУЕНОС-АЙРЕСІ /
АРГЕНТИНА**

ДАТА: 5 червня 2022 р.

БІБЛІЙНА ЦИТАТА: 1-е Коринтянам 3, 16

ВСТУПНА ПІСНЯ: «Ми хвалу співати хочемо»
(№ 169 у російськомовному пісеннику)

СУПРОВІД: Окружні Апостоли й помічники
Окружних Апостолів з усього світу, а також
Апостоли Хосе Бонайте, Гільермо Канеса, Хорхе
Франко, Клаудіо Гонсалес, Герман Ернст Гігу,
Рейнальдо Мілчук і Жерардо Занотті

СВЯЩЕННОДІЙСТВА: проводи на заслужений
відпочинок Апостолів Гільермо Канеса і Жерардо
Занотті; зведення у сан Апостола єпископів
Пабло Бассо і Клаудіо Віделі, а також окружного
євангеліста Нестора Манцеллі

ПРИМІТКА: богослужіння з нагоди
П'ятидесятниці

Цитата з Біблії: 1-е Корінтянам 3, 16

«Хіба не знаєте, що ви - храм Божий, і що Дух Божий у вас перебуває?»

Спільно зводити новий храм

Дорогі брати й сестри, ми, як завжди, послухаємо спочатку читання з Біблії. Воно також взято з 1-ого Послання Апостола Павла до Корінтян.

Читання з Біблії: 1-е Корінтян 12, 1–11:

«Щождо духовних дарів, то я, брати, не хочу, щоб ви про них не знали. Ви знаєте, що коли ви були погани, вас до них ідолів нестримно тягнуло. Тому вам заявляю: Ніхто, говоривши під впливом Духа Божого, не каже: Анатема Ісус! І ніхто не може сказати: Господь Ісус, як лише під впливом Духа Святого.

Є і між дарами різниця, але Дух той самий; різниця теж і між служінням, але Господь той самий. Різниця є і між ділами, але Бог той самий, Який усе в усіх робить. Кожному дається виявлення Духа на спільну користь. Одному бо дається через Духа слово мудрости; іншому, згідно з тим самим Духом, слово знання; іншому віра у тім самім Дусі; іншому дар зцілення у тім єдинім Дусі; іншому сила творити чуда; іншому дар пророкування; іншому розпізнавання духів, іншому різні мови, іншому ж тлумачення мов. А все це чинить один і той же Дух, що розподілює кожному, як він хоче. Так само, як тіло є одне, хоч і багато має членів, і всі члени тіла, хоч є їх і багато, становлять одне тіло, так і Христос».

Дорогі брати і сестри, ми вдячні нашому Небесному Отцеві за те, що Він вислухав наші молитви й зробив можливим, аби ми відзначали день П'ятидесятниці тут, на місці, з вами. Ми палко прагнули цього свята, і як прекрасно, що ми святкуємо його. Ми вельми вдячні, що всі Окружні Апостоли й помічники Окружних Апостолів присутні тут з нами. Для мене, а можливо, і для вас їхня присутність є чимось особливим. Вони представляють усіх Божих дітей, новоапостольських християн, з усього світу. Вони спільно управляють церквою у всьому світі, і через них ми єднаємося у дусі з усіма братами й сестрами світу.

Коли я розмірковую над Божим народом світу, то бачу, що він є різноманітним. У Божому народі панує неабияке розмаїття. Люди, по-перше, живуть у різних країнах, і ви знаєте, що в деяких країнах є безпека і мир, а в низці інших країн – високий рівень злочинності та війни. Одні країни високорозвинені, інші, навпаки, менш розвинені. Деякі країни дуже багаті, інші бідні. Це впливає на умови життя наших братів і сестер, які дійсно дуже різняться. Така різноманітність існує також у нашій церкві. У деяких країнах налічується мільйони членів, а в інших, можливо, тільки незначна кількість. Одні Божі діти належать до великої громади, а інші є зовсім самотніми й ізольованими.

А якщо розглянути їхню особисту, конкретну ситуацію, то ця розмаїтість буде ще більшою. Одні здорові, інші змушені все своє життя боротися з хворобами. Одні бідні, інші багаті. Одні живуть дуже довго, а тривалість життя інших є дуже короткою. Хтось має багато задатків, здібностей чи потенціалу, а у когось їх значно менше. Неабияке розмаїття. Нам, людям, годі пояснити це. Безглуздо розмірковувати над цим, бо відповіді все одно не знайдемо. Однак ми добре знаємо, що Бог бажає усунути цю несправедливість. Він бажає, аби всі люди жили у новому творінні, в якому немає несправедливості, де вони будуть звільнені від зла, смерті й хвороб. Це все, про що ми знаємо.

На П'ятидесятницю ми відзначаємо злиття Святого Духа – і це прекрасно. Всі Божі діти, народжені від Води й Духа, отримали той самий дар – дар Святого Духа. Завдяки йому вони отримали здатність преобразитися в образ Христа. Вони отримали можливість увійти первістками в Боже Царство. І кожен, хто народжений від Води й Духа, отримав той самий дар, дар Святого Духа.

Будь-хто має ту саму можливість, має той самий шанс увійти первістками в Боже Царство. Не має значення, в яких умовах він живе. Неважливо, здоровий ти чи ні, багатий ти чи ні, талановитий ти чи ні. Все зводиться лише до одного: до твого бажання преобразитися в образ Христа. Якщо ти сповнений рішучості увійти первістком в Боже Царство, то Бог забезпечить тебе всім необхідним для цього, в яких би умовах ти не жив. Це велика втіха П'ятидесятниці. Не важливо, з якої громади ти походиш, скільки тобі років і таке інше. Сповнюймося рішучості увійти в Боже Царство і преобразитися в образ Христа. Я кажу вам: ви здатні на це!

На П'ятидесятницю ми відзначаємо також день народження Христової Церкви. Христова Церква стала на П'ятидесятницю видимою на землі завдяки зібранню віруючих, які запечатані Святим Духом. Апостол Павло у нашій біблійній цитаті порівнює Христову Церкву з храмом. Вона є храмом епохи Нового Заповіту. Апостол Павло додає, що кожен віруючий – це камінь, закладений Богом у церковну споруду. В епоху Старого Заповіту храм був обителлю Бога на землі. Народ Ізраїлю приходив до храму, аби зустрічатися з Богом. Люди збиралися в храмі, аби спілкуватися з Богом, славити й дякувати Йому. Коли на них нападали вороги, вони збиралися в храмі, молитися до Бога й просили про допомогу. Вони приходили і просили також в Бога про прощення, вони приносили жертвні дари, аби отримати прощення. Так відбувалося в епоху Старого Заповіту.

В епоху Нового Заповіту Церква – це Божий храм. Церква – це зібрання віруючих, які прийняли хрещення й слідує за Христом. Ми збираємось разом на богослужінні, у спільноті Божих дітей, аби мати зустріч з Богом. Ми знаємо, що під час богослужіння ми зустрічаємось і спілкуємось з Богом, ми спільно прославляємо Його Ім'я і висловлюємо Йому свою вдячність. Ми робимо це своїми молитвами й музикою, ми приносимо свої дари і творимо добро своєму ближньому. Саме так ми виражаємо Богові свою вдячність: ми служимо один одному й творимо добро один одному. Ісус сказав: «Істинно кажу вам: усе, що ви зробили одному з Моїх братів найменших – ви Мені зробили.» (див. Від Матвія 25, 40). Отже, ми використовуємо будь-яку нагоду, аби виразити Богові свою вдячність; для цього ми збираємось разом у громаді Божих дітей і творимо добро один одному.

*Сповнюймося рішучості
увійти в Боже Царство і преобразитися
в образ Христа.*

Я кажу вам: ви здатні на це!

Ми також молимося до Бога й просимо про допомогу. Ми просимо насамперед про те, аби Він звільнив нас від зла. Ми знаємо: коли приходимо сюди і просимо в Бога про допомогу, то Він виконує наше прохання. Ми, звісно, приходимо до нашого Небесного Отця й розповідаємо Йому про турботи свого земного життя. Ми довіряємо Йому, бо Він наш Отець; Він знає, що нам потрібно, і дає нам усе необхідне. Коли ми молимося один за одного, то Він також чує нас. Утім нашою найважливішою молитвою, безперечно, є: «Визволи нас від зла, приведи у Своє Царство, приведи до свободи». Бог чує цю молитву. Він уже працює над тим, аби звільнити нас від зла. Ми також просимо в Бога про прощення своїх гріхів. Коли ми разом вимовляємо молитву «Отче наш», то сповідуємо свої гріхи і разом просимо, аби Він простив їх нам, а також нашому братові й сестрі. Цю молитву Бог також чує. Прекрасно, що нам не треба приносити жертви, аби отримати прощення. У нас є Ісус Христос. Він приніс Себе в жертву. Він приніс її один раз і назавжди, але цього достатньо. Його жертва є вічно суцєю і стосується усіх людей. Тому коли ми збираємось разом, то нам не треба приносити жертви, аби отримати прощення. Коли ми збираємось разом, ми святкуємо жертву Ісуса Христа й славимо Господа за цю жертву. Ми робимо це, коли святкуємо Святе Причастя. Ми виражаємо свою вдячність. Ісус Христос приніс Себе в жертву і вона є все ще суцєю і буде такою назавжди. Ось що означає, що Церква є храмом Нового Заповіту.

Ми покликані бути видимим знаком присутності та діянь Бога.

Ми збираємося, аби висловити Богові свою вдячність і віддати Йому хвалу, аби молитися і просити в Нього про допомогу як для себе, так і для свого ближнього, аби просити про прощення гріхів і святкувати жертву Ісуса Христа.

В епоху Старого Заповіту храм мав ще одне призначення: Соломон зведенням храму хотів надати знак. Він хотів, аби всі язичники бачили, що Всемогутній Бог живе на землі серед Свого народу. Отже, храм був знаком присутності Бога в Ізраїлі, а тому – на землі. Христова Церква є храмом Нового Заповіту і водночас знаком того, що Бог все ще присутній і діє на землі.

Апостол Павло вів мову про те, що кожен віруючий є каменем, який належить до цього храму, а це означає, що кожен член Церкви є знаком присутності Бога на землі. Або скажу точніше, оскільки йдеться про Церкву Ісуса Христа, то кожен віруючий, кожен християнин має бути знаком того, що Ісус Христос не просто історична Постать, а що Він живий і присутній на землі, що Він виконує Свою місію. Ти і я, брати й сестри, покликані бути видимим знаком присутності та діяння Бога. Ми можемо свідчити людям, що Бог живе в наших серцях. Він не десь далеко в небесах і ми тільки час від часу спілкуємося з Ним. Ні, Він живий, Він живе у моєму серці! Він завжди поруч з нами.

Якщо це так, якщо Бог з нами і якщо Він живе в наших серцях, то догоджаймо Богові, а не людям. Це, як здається, є очевидним, але не завжди так. Ми бачимо, скільки енергії люди витрачають на те, аби догоджати комусь іншому.

Вони роблять все для того, аби бути схожими на інших, аби відповідати думці, що переважає серед людей, аби казати саме те, що кажуть інші, аби отримати декілька лайків у соціальних мережах. Вони бажають, аби всі визнавали їх. Або, говорячи мовою Біблії, вони бажають догоджати людям. А як тоді бути з Богом?

Д оведімо, що Бог живе у наших серцях. І для цього більше догоджаймо Богові, ніж людям. Ми також маємо бути доказом того, що Бог не тільки живе в наших серцях, але й діє як в Церкві, так і в серці. Це помічають по нашому духовному розвитку. Я знаю, що нічого нового не сказав. Про це проповідується вже десятиліттями і століттями.

Я ставлю питання, причому серйозно, як йдуть у нас справи з духовним розвитком? Гарно, якщо чути у відповідь: «Так, ми готуємося до Другого Пришестя Христа, ми відвідуємо богослужіння, ми приносимо свої пожертвування». Але в цьому зв'язку виникає те саме питання: «Чи змінилися ви?» Нехай кожен з нас відповідь на нього собі самому. Будь ласка, не дивіться на свого ближнього. Поміркуйте над собою. Буду абсолютно чесний: я незадоволений відповіддю про себе. Отже, працюймо над духовним зростанням. Є чимало речей, які ми маємо змінити як у своїй свідомості, так й у способі свого життя. У певних ситуаціях нам треба виявляти більше довіри до Бога. Ми могли б і маємо поводитися по-іншому по відношенню до свого ближнього. Нам треба виконати ще чимало праці. Будьмо знаком того, що Бог діє в Своєї Церкві, що діє

в наших серцях. Пам'ятайте: ми сповнені рішучості преобразитися в образ Христа. Бог виконує Свою частину праці, а ми маємо виконувати свою.

Знаком присутності Бога є також єдність Його народу. Ісус Христос молився за єдність Божого народу. Ця єдність, як вважав Він, має відображати єдність Трійці. Він хотів, аби Його народ був єдиним, як єдині Він і Його Отець, і таким чином показати, що тут діє Трійця. Церква є видимим знаком присутності Бога, тому працюймо над єдністю Божого народу, яка є її одним з найбільших знаків. Там, де істинно присутній Бог як єдність Бога – Отця і Сина і Святого Духа, там є єдність і згуртованість.

Всі ми покликані сприяти будівництву Церкви, зведенню храму. У певному сенсі ми відповідаємо за майбутнє цього церковного будівництва. Усі ми покликані своїми задатками й силою сприяти тому, аби Євангеліє звіщалося також і в майбутньому, аби й наступним поколінням звіщалося про Друге Пришестя Христа, аби й у майбутньому відбувалося підготування Христової Невісти, аби й у майбутньому віруючі могли підтримувати єднання один з одним та з Богом. Кожен хрещений покликаний зробити свій внесок. Безперечно, якщо ми

наділені різними задатками й здібностями, то відповідно несемо різну відповідальність. Але нехай кожен зокрема зробить свій власний внесок. Служімо спільно Господові. Доповнюймо один одного своїми задатками й здібностями. Так треба чинити аж до Другого Пришестя Христа.

Ми, звісно, не можемо чисто по-людському будувати цю Церкву, цей храм. Якщо б це було так, то кожен казав би: «Церква має бути зручною тільки для мене. Я хочу, аби вона подобалася тільки мені. Я не бажаю міняти свою думку. Я хочу, аби мене приймали таким, як я є. Я не хочу міняти свої звички». Уявіть-но собі Церкву, яка зводиться саме так. Таке будівництво призвело б до хаосу. Ні, Бог каже: «Ти відповідаєш за будівництво храму, але він будуватиметься за Моїм планом». Цей план дуже точний. Божий план – це Євангеліє Ісуса Христа, учення Апостолів, як воно викладене в Біблії. Коли я веду мову про Біблію, то виникає чимало запитань. Багато людей посилаються на Біблію, аби обґрунтувати свою власну думку. Біблію використовують практично у всіх випадках життя. У ній можна завжди знайти слово, яке підтверджує власну думку людини. Людина, яка хоче скоїти вбивство, може знайти в Біблії вагомі причини для цього. Я трохи утрирую, але ви розумієте, що я маю на увазі.

ПОМІЧНИК ОКРУЖНОГО АПОСТОЛА ГЕЛЬҒЕ МУЧЛЕР:

Помічник Окружного Апостола Мучлер (Північна і Східна Німеччина) сказав у своїй співповіді: хтось може подумати, що в нього немає

особливих завдатків чи здібностей, які він може застосувати в громаді. На це помічник Окружного Апостола відповів: «Брате, сестро, не кажи так! Ти – дорогоцінний й улюблений камінь у Божому храмі. Кожен з нас є потрібним. Бог дав нам особливі дари, насамперед дар Святого Духа, і ми чули під час читання з Біблії, що є багато різних способів, як саме активно долучитися до життя громади. Ти можеш молитися, навчати, любити, утїшати, творити добро. Будь ласка, не думай, що ти ніхто. Ти важливий!»

ОКРУЖНИЙ АПОСТОЛ ДЖОН Л. КРІЛ:

Окружний Апостол Кріл (Африка-Південь) сказав, що Бог благословив усіх нас і наділив певними дарами та наголосив, що всі вони є важливими: «Давайте захоплюватися здібностями ближнього, а не

заздрити йому». Не будьмо марнославною: «Якщо ми використали свої задатки, тобто цеглини, і завершили будівлю, то не кажемо: «О, яка гарна цеглина!» Тоді ми захоплюємося красою всієї споруди! Тоді немає місця для нашого «єго», яке каже: «Я такий чудовий, а решта – ні!» Ми всі становимо частину спільної будівлі. Тож допомагаймо завершувати будівництво храму. Усі ми є її маленькою частиною, але сприяймо її завершенню».

Невикористовуймо Біблію саме для цього. Читаймо Біблію у світлі Святого Духа. Завдання Апостолів – тлумачити Біблію у світлі Святого Духа, а всі ми отримали дар Святого Духа. Будь ласка, застосуйте цей дар, а не свої особисті погляди, коли читаєте й тлумачите Біблію. Коли читаєш Біблію у світлі Святого Духа, то сповнюєшся любов'ю до Бога і до ближнього. Таке читання Біблії є дуже корисним. Бо воно містить у собі послання любові до Бога й до ближнього. І пам'ятаймо: догоджаймо більше Богові, ніж людям.

Сприяймо таким чином будівництву храму. Спільно застосовуймо свої задатки, здібності, силу й енергію, аби й у майбутньому звіщалося Євангеліє, звіщалося про Друге Пришестя Христа, аби відбувалося підготування Невісти і Божі діти плекали єднання один з одним. Звісно, будівництво цього храму ще не завершено. Він все ще знаходиться в стадії будівництва, і коли дивишся на будівлю, яка зводиться, то бачиш, що чогось ще не вистачає. Видима частина нашої церкви, зібрання тих, які живуть, є ще недосконалим. Будь ласка, не треба соромитися! Це цілком нормально. Адже вона знаходиться у стадії будівництва. Важлива не сума недоліків, які ми бачимо, а те, як ми ставимося до них. Церква не може бути досконалою, поки ще зводиться на землі. Але з допомогою Бога і під Його керівництвом ми можемо через діяння Святого Духа досконало долати будь-які людські недосконалості. Для цього нам треба черпати натхнення зі Святого Духа. Він учить нас, як ставитися до цього.

Удень Другого Пришестя Христос прийме ту частину Церкви, яка виявиться підготовленою. Вона не буде абсолютно досконалою, але Своєю милістю й заслугою Він учинить її досконалою. Тільки тоді ми зможемо увійти в Боже Царство.

Будівництво храму буде остаточно завершене в епоху нового творіння, коли всі люди, які вірять в Ісуса Христа і слідуєть за Ним, усі, яких Бог прийняв, житимуть у досконалому і вічному єднанні з Богом. Яка то благодать! Нам не треба так довго чекати. Бо ми вже сьогодні перебуваємо в очікуванні на Друге Пришестя Христа.

Після співповіді помічника Окружного Апостола й Окружного Апостола Першоапостол сказав: Сила Святого Духа не залежить від віку людини. Вона діє як у молодих, так і в літніх людей. Сьогодні вранці ми маємо ще одну можливість пізнати силу Святого Духа.

Коли ми готуємось до прощення гріхів і святкування Святого Причастя, то спільно молимося: «І прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим». Коли ми разом молимося про це, то молимося не тільки про прощення власних гріхів, але й просимо в Бога про прощення гріхів для свого ближнього і водночас зобов'язуємося простити йому. Це дві різні речі. По-перше, ми просимо прощення для свого ближнього і хочемо простити йому. Я знаю, що в деяких випадках надзвичайно важко простити ближньому, якщо він скоїв щось справді жахливе. Дехто, побоюючись, каже: «Чи простить мені Бог, якщо я не зможу простити?»

Першоапостол Лебер не раз говорив, що важливо хоча б проявляти готовність до прощення. Тому не хвилюйся, якщо тобі знадобиться якийсь час, аби простити ближньому. Бог бачить твоє прагнення простити. Але тут виникає ще такий аспект: ми молимося і просимо в Бога простити своєму ближньому. Це щось інше. Брати й сестри, якщо ви ще не можете простити своєму ближньому, то, будь ласка, зробіть хоча б перший крок і попросіть в Бога, аби він простив йому! Відмовтеся від думки про те, що Бог має покарати й засудити його. Отже, молимося так: «Боже, я не можу простити йому, але, будь ласка, Ти прости йому!» Я переконаний, що це перший і вирішальний крок до того, аби ми згодом також простили своєму ближньому. Силою Святого Духа цей крок можна зробити.

Завдяки споживанню Святого Причастя, завдяки прийняттю Тіла й Крові Христа, укріплюється наше єднання з Ісусом Христом. ■

ОСНОВНІ ДУМКИ:

Христова Церква – це зібрання віруючих, які прийняли хрещення і слідуєть за Христом. Ми бажаємо бути видимим знаком того, що Бог присутній і діє на землі, а також – у наших серцях; і ми покликані сприяти будівництву Церкви. Ми робимо це відповідно до Божого плану, до Євангелії Ісуса Христа.

Фото: НАЦ Південна Америка

ДАТА НАРОДЖЕННЯ: 22.09.1955 р.

ПРОФЕСІЯ: підприємець

АПОСТОЛ з 25.10.2015 р.

НА ВІДПОЧИНКУ з 05.06.2022 р.

КОЛИШНІЙ РЕГІОН ДІЯЛЬНОСТІ: Аргентина, Болівія, Парагвай

АПОСТОЛ НА ВІДПОЧИНКУ ГІЛЬЕРМО КАНЕСА

Місце зустрічі

Мої дорогі брати й сестри по вірі, з глибокою повагою, любов'ю і вдячністю до Бога я пишу вам ці рядки. З Божої ласки я мав змогу працювати з Окружним Апостолом Енріке Едуардо Мініо в Аргентині, Болівії та Парагваї. Скрізь, де я працював, переконувався, що віра наших братів – це те, що об'єднує нас у духовному житті. Це, так би мовити, дорогоцінне місце зустрічі в Господі.

Будь-яке місце має свою особливість, будь-яка країна і будь-який регіон мають властиві тільки їй звичаї, будь-яка громада відрізняється від іншої, але віра в Ісуса Христа є тією самою. Деяким віруючим притаманне стійке віросповідання, іншим – високі помисли, але при будь-якій розмаїтості віра в Господа об'єднує всіх нас.

Будучи священнослужителем й Апостолом Ісуса Христа, я завжди намагався доносити до братів і сестер Євангеліє Христа. Я дбав, наскільки це було можливо, про ввірених мені в духовному відношенні душ, не зважаючи на особу. Так, Божа любов влилася у серця всіх нас через Святого Духа, чи то на священнослужителя, чи на брата й сестру, чи на дитину й підлітка. Першоапостол не раз веде з нами мову про те, що Небесний Отець хоче взяти

усіх нас до Себе, аби ми жили вічно в Його Царстві. Це мета нашої віри, це мета нашого життя. Якщо це – пріоритет нашого серця, то ми організуємо своє повсякденне життя разом з Господом.

Духовний досвід, який я здобув за свої роки (я почав працювати у віці 16 років, не маючи сану), був неоднозначним й різноманітним. Деякі мої молитви Бог вислухав і дав мені відповідь, а деякі – ні! І все ж, молячись, я відчував, що Бог чує мене, бо моє серце сповнювалося миром. Від Божих рішень і волі залежить, чи чує Він наші молитви чи ні. Він має на меті якнайкраще для нас. Я завжди працював над тим, аби мої брати й сестри по вірі відчували, що Ісус в будь-якій життєвій ситуації знаходиться поруч з ними і що їхнє серце наповнене Божим Духом. Бо ми покладаємо надію на Друге Пришестя Христа.

Багато хто з нас, очевидно, запитує в себе, чому доводиться зазнавати прикрощів і негараздів. Довіримося Христові! Він любить нас і неодмінно прийде вдруге, аби привести всіх нас разом з нашими рідними й близькими, які вже знаходяться в потойбічному світі, до вічної Божої слави. Насамкінець, я рекомендую вашому серцю слова з Одкровення 2, 10: «Не бійся нічого, що маєш витерпіти. От, укидатиме декотрих вас диявол у темницю, щоб випробувати вас, і матимете горе десять днів...» (тобто короткий період життя на землі). При цьому вирішальним є: «Будь вірний до смерті, і дам тобі вінець життя». Я бажаю всім вам рясних Божих благословень!

Гільєрмо Канеса

Апостол Канеса разом з дружиною і Першоапостолом Шнайдером після церемонії виходу на заслужений відпочинок 5 червня 2022 року

МІРКУВАТИ – СЛІДУВАТИ

Мати віру – жити вірою

Наприкінці Нагірної проповіді Ісус мовив: «Не кожний, хто промовляє до Мене: Господи, Господи! – ввійде в Царство Небесне» (Від Матвія 7, 21). Це – серйозне попередження. Його можна тлумачити й розуміти, як заманеться, але Ісус недвозначно наголошував на тому, що бажає бачити плоди віри.

Віра – для правильного розуміння – є невід’ємною основою Небесного Царства. Міцна віра в Бога, Який, проявляючи милосердя, наблизився до людей в Ісусі, Який сьогодні близько до людей у Святому Дусі і Який через грядущого Ісуса Христа приведе підготовлених віруючих у безпосередню близькість з Собою, є запорукою Небесного Царства.

Але віра без діл мертва сама в собі. Про це ми читаємо у Посланні Якова. Христос чітко окреслив діла віри. Вони нерозривно пов’язані з виявом любові. Допомогати бідним і знедоленим, не панувати, а, навпаки, служити людям. Творити добро ближньому, насамперед тому, хто не може відплатити за нього. Любити свого ближнього, навіть – ворога. Діла, що угодні Господові, представлені в багатьох притчах. Милосердний самарянин зробив більше і краще, ніж праведники. Батько блудного сина любив його і простив йому все. Лукавий слуга є поганим прикладом того, як своїми ділами можна звести Божі благодать і милосердя до абсурду.

До діл живої віри відноситься також свідчення про Ісуса Христа. Судити й карати – це не християнський обов’язок. Навпаки. Про це мовить Ісус: «Хто з вас без гріха, – нехай перший кидає у неї камінь!» Уникати гріха – ось що притаманне християнину. Окрім цього, слухання Божого слова і святкування

Святого Причастя, як не раз наголошував Ісус Христос, належать також до діл віри. «Коли ви робите все, що Я вам заповідаю, то ви – друзі Мої» (Від Івана 15, 14). А Його заповідь гласить: «Як Я був полюбив вас, так любіте і ви один одного!» (Від Івана 13, 34).

Християни живуть посланням, яке вельми потрібне для світу: більше любові – менше егоїзму й клопотання про земні блага! Християнський голос украй необхідний у божевільному хаотичному світі ХХІ століття. Однак цей голос стає дедалі тихішим. Через декілька років багато людей не сповідуватимуть християнської віри у його різних конфесіях. Причини різні. Але одна з причин, безумовно, полягає й у тому, що ми, християни, недостатньо часто виконуємо заповідь любові до ближнього. Саме тому чимало людей зневірилися у християнській вірі. Інша причина полягає в тому, що ми, християни, недостатньо виразно й переконливо свідчимо про віру в Христа. І якщо ми, представники старшого покоління, своїм життям недостатньо переконливо подаємо приклад молодому поколінню у тому, наскільки важливою є віра в нашому житті, то як вони мають повірити у християнство, у якому проповідується про любов, яке орієнтоване на майбутнє і сповідує радість і чесність?

То що ми все робили не так? Звісно, ні! Але для нас, християн, прийшла найвища пора разом згадати про слова Ісуса: «З того усі спізнають, що Мої ви учні, коли любов взаємну будете мати» (Від Івана 13, 35). Нехай кожен із нас почне із себе.

Джерело наснаги – вдячність

В одного літнього брата по вірі діагностували рак. Після хірургічного втручання він мав глибоке пережиття з вірою в реабілітаційній клініці.

Це трапилося наприкінці травня. Природа промінилася свіжою зеленню і яскравою квітковою пишністю. Вона мала додавати нової життєдайної енергії, але, на жаль, суттєвого поліпшення в мене не спостерігалось. Коли я під час першого проміжного обстеження в реабілітаційній клініці поскаржився на стан свого здоров'я, то мені передали протокол операції, аби я зрозумів, що мені дуже повезло з операцією, і що тепер треба набратися терпіння. Після цього лікар повідомив мені: «Ви маєте бути вдячні за те, що хірург не перервав операцію, а провів її до кінця, хоча наражався на неабиякий ризик».

Повернувшись до палати, я так і не зрозумів, за що маю дякувати. У мені вперше ворухнулося питання «чому». Операцію могли провести три роки назад, якби лікар одразу виявив вогнище пухлини ще під час першого взяття зразка тканини. Тоді б проблем взагалі не було. Боже, чому Ти допустив усе це? Адже за мене молилося багато людей. У другій половині дня із засмученим серцем я вирушив на лекцію головного лікаря про пом'якшення відстрочених ускладнень лікування раку. Після доповіді пацієнти ставили йому питання. Викликала одна жінка похилого віку: вона випробувала всілякі методи терапії і хотіла почути думку головного лікаря про альтернативне медичне лікування.

Головлікар довго розмірковував, а потім сказав: «Я знаю про ще одну набагато кращу альтернативну медицину». Усі нащурили вуха. Молитися! Пауза й тиша! «А саме – правильно

молитися, тобто дякувати Богові!» А потім він запитав про вік пацієнтки. «Бачите, – продовжував він, – сьогодні вранці я прочитав у газеті, що шестирічного хлопчика збив автомобіль. А Вам дано жити 73 роки. Чи Ви дякували Богові за це?» Пауза й тиша! «Я лікар старшого віку, це видно по мені, і я невдовзі виходжу на пенсію. Повірте, мені довелося чимало пережити. Ми, лікарі, не владарюємо над життям і смертю людини, а просто лікуємо її. Бувало, ми, лікарі, вітали один одного з тим, що пацієнт одужав, а він за два дні несподівано помирав. З медичної точки зору це було абсолютно незрозуміло. А бувало навпаки, ми вважали, що певному пацієнтові вже нічого не допоможе, а він продовжував жити. Від чого це залежить – це таємниця. Але я спізнав, що вдячні люди мають значно більше сил до життя!» Пауза й тиша!

Потім головлікар продовжив: «Сьогодні особливо прекрасний весняний день. Коли ви, прокинувшись, відчули сонячне проміння на своєму обличчі, почули приємний спів птахів і, дивлячись на парк, милувалися яскравою квітковою пишнотою, то що промайнуло у вашій душі? Хіба смуток? Було б шкода! Однак людина, яка виявляє вдячність, – Боже, дякую Тобі за те, що я можу відчувати, чути й бачити все це, – сповнюється наснагою, яка мобілізує незбагненні цілющі сили радості життя!

Я був вельми вражений. Повернувшись до своєї палати, я став навколішки і дякував Небесному Отцеві. Спершу за те, що навчився молитися. А потім я продовжив дякувати й дякувати. Моя вдячність не закінчувалася.

У цій рубриці публікується додатковий матеріал до теми «Із Біблії» дитячого журналу «Ми, діти».

ІЗ БІБЛІЇ

Сім'я і спадщина в біблійну епоху

Велика сім'я була запорукою життя людей у похилому віці. Особливо важливо було мати багато синів. Жінкам, які залишалися удовами без нащадків чоловічої статі, в епоху Старого Заповіту доводилося важко...

Люди у прадавньому Ізраїлі хотіли знати, з якого роду вони походили. Тому предки їхнього народу та їхньої сім'ї відігравали для них важливу роль і вони вели **РОДОСЛОВНІ**. Але важливими були не тільки предки, а й нащадки. Діти, особливо сини, вважалися Божим даром. Вони були важливими, бо згодом брали на себе турботу про своїх літніх батьків. Ізраїльська сім'я в біблійну епоху включала в собі переважно декілька поколінь. Вона складалася з батька, **ГЛАВИ СІМ'Ї**, його дружини, також інших дружин, синів і, якщо в них не було власної сім'ї, то з незаміжніх доньок, а також овдовілих жінок; до неї відносилися також слуги й служниці. **ВОЛОДІННЯ** землею і худобою передавалося у сім'ї з покоління в покоління. Власник стад чи земель був одночасно головою сім'ї. Коли він помирав, то його майно, а також становище у сім'ї передавалося у спадок його нащадкам. Завдяки цьому вся сім'я була забезпечена, і **МАЙНО** залишалося з нею. Збереження сімейного майна було важливим ще й тому, що на їхній землі часто знаходилося місце поховання її членів.

У Старому Заповіті зведено багато заповідей і правил, які визначають, хто є нащадком померлого і що саме він успадковує від нього. Приміром, **ПЕРВЕНЕЦЬ** отримував удвічі більшу частину спадщини, ніж його молодші брати. Спочатку право на спадщину мали лише сини чоловіка від **ГОЛОВНОЇ ДРУЖИНИ**. Сини від інших дружин чи рабинь отримували тільки компенсацію. Якщо у померлого не було синів, то його спадкоємцями

могли бути доньки. Але в цьому випадку вони мали право виходити заміж тільки за вихідця з їхнього роду. Бо майно сім'ї не мало переходити у володіння іншого роду. Якщо хтось не мав дітей, то спадок переходив до його братів. Якщо ж він не мав братів, то спадкоємцями ставали інші родичі або, можливо, один з його слуг.

ДРУЖИНА ПОКІЙНОГО в Біблії взагалі не розглядалася як спадкоємиця. Після смерті чоловіка про неї дбали її діти. Якщо вона не мала дітей, то або поверталася в сім'ю свого батька, або виходила заміж за одного з братів покійного. Тоді це називалося шлюбом із **ДЕВЕРОМ (ЛЕВІРАТНИЙ ШЛЮБ)**. Перший син від цього шлюбу вважався сином покійного брата. Він ставав його нащадком і таким чином зберігалося ім'я покійного. Метою левіратного шлюбу був захист дружини й збереження сім'ї померлого.

Джоаккіно Ассерето: Ісав продає своє право первородства (близько 1645)

Фото: wikipedia.org

ДІТИ У СКЛАДНІЙ СІМЕЙНІЙ СИТУАЦІЇ

Бути поруч, коли важко

Коли дівчинка Нікола входить до церкви, то радіє: «Бен повернувся!» Він тривалий час не відвідував недільну школу, а раніше так активно брав у ній участь. Але коли всі діти разом пішли в сусідню кімнату, то Бен вчепився в свою матір, якій на силу вдалося вмовити його піти з нею в церкву. Раптом Бен зупинився біля дверей і прошепотів мамі: «Минулого разу тут висів вінок Адвента». І Нікола збагнула, що вона вже дійсно давно не бачилася з Бенем. Він кожні два тижні їздить до батька, а Нікола тривалий час була на карантині через коронавірус. Бен також був на карантині, навіть двічі. Потім настав час відпусток, ось чому в групі недільної школи всі були йому зовсім чужими.

У громадах є чимало таких дітей, як Бен, які живуть у різних просторах. Коли, приміром, їхні батьки не живуть разом або дотримуються різних переконань, то вони не відвідують регулярно богослужіння й заняття з релігії, не беруть участь у церковних заходах і нерідко бувають то в одній громаді, то в іншій. Цим дітям дуже важко налагодити й підтримувати життєздатні стосунки у громаді й почувати себе в ній як удома. Що можуть зробити брати й сестри громади для цих дітей та їхніх батьків, аби вони сприймали свою громаду як надійний притулок, де формується їхнє релігійне життя?

Розлучення батьків обтяжує дітей

Розлучення батьків є великим тягарем для дитини. Коли один з батьків покидає спільне помешкання, то дитина відчуває себе покинутою напризволяще. Вона, можливо, відчуває себе винною і думає, що була недостатньо чемною, слухняною чи люб'язною, аби її батько чи мати не покидали її. Такі думки неймовірно знижують самооцінку дитини. Окрім цього, дитина звинувачує себе в тому, що її батьки перестали любити один одного. Якщо дитина зрозуміла, що її батьки перестали любити один одного, то в неї мимоволі виникає питання, коли ж вони перестануть також любити її. Тоді навіть незначний конфлікт між батьками викликає в дитини велике побоювання, що від неї можуть піти. Дитина завжди бачить себе частиною своїх батьків, тому будь-який їхній конфлікт вона переносить на себе. Адже вона схожа на батька й матір і перейняла їхні риси й звички. Коли дитина відчуває, що один з батьків не приймає іншого, то з огляду на риси, якими наділена, вона також відчуває, що її не приймають. Може трапитися так, що дитина намагатиметься позбутися всього того, що нагадає їй про конфлікт між батьком і матір'ю, аби уникнути його. Вона старатиметься догоджати своїм батькам, не віддаючи жодному з них перевагу, аби не викликати в себе докори сумління.

Зважати на почуття дитини

На подібну ситуацію діти реагують по-різному. Деякі пристосовуються, аби не ризикувати тим, що батьки повністю покинуть їх чи не бажатимуть зустрічатися з ними. Окрім цього, чимало дітей, аби ще більше не обтяжувати своїх батьків, намагаються догоджати їм. Інші діти проявляють лють й агресію, бо не можуть сприйняти розставання батьків або не хочуть виявляти свій гнів удома, аби не втратити ще того з батьків, який залишився з ними. Ще інші діти сумирно страждають від своїх лякливих

і тривожних почуттів і знаходять у пригніченому стані. Палке бажання дитини, щоб батьки знову були разом, може викликати в неї навіть хворобу. Якщо не справджується надія дитини на те, що батьки заради турботи про неї помиряться, то вона відчуває себе безпорадною і безсилою, бо всі її намагання щодо примирення батьків зазнали невдачі. Особливо коли дитина знає про те, що батьки були не згодні в питанні її виховання, то вважає, що саме це є причиною конфлікту, внаслідок якого відбулося розлучення. У деяких дітей це викликає почуття гніву, яке вони спрямовують на своїх батьків. Коли дитина звинувачує одного з батьків у розлученні, то їй стає легше: людина, яка звинувачує інших, відштовхує від себе вину і таким чином захищає себе.

У такій ситуації дитина може прагнути особливої близькості зі своєю вчителькою недільної школи або з іншими братами й сестрами, а також потребує особливо чуйної уваги. Після недільної школи вона не поспішає додому, де на неї чекає неабияка напруга. Інші діти не відпускають руку батька чи матері та йдуть до недільної школи лише в тому випадку, якщо хтось з батьків супроводжує їх. Деякі діти по-особливому реагують на тему недільної школи: коли темою обговорення є біблійна подія, у центрі якої знаходиться сім'я, або коли інші діти приходять до церкви з обома батьками чи розповідають про свою сім'ю, то вони дуже гостро реагують на це, бо страждають від розставання зі своїми батьками.

Батьки, безумовно, намагаються якнайкраще підтримувати своїх дітей у цей нелегкий для них час і захищати їх від поганих почуттів, хоча самі страждають від цього важкого тягара. Конфлікти, травми й розчарування є, очевидно, складовими будь-якого розставання. Тоді батькам треба особливо підтримувати розумне спілкування зі своїми дітьми. Демонстрація влади з боку батьків ще більше ускладнює і драматизує цю і без того складну ситуацію для всіх членів сім'ї. Страх втрати призводить до того, що батьки втрачають довіру до всіх. Саме під час і після розставання батьки змушені по-новому організувати своє життя і знаходити нові орієнтири. Тимчасове розставання з дітьми викликає в них почуття самотності аж до часу, поки вони знову не побачать своїх дітей і не будуть виховувати їх зовсім по-іншому у якості батьків-одиначок. Хоча їм важко узгоджувати свої професійні й приватні обов'язки з новими вимогами. Їхня переорієнтація на роль батьків-одиначок може призвести до зміни стилю виховання дітей, що може ще більше їх збентежити. До цього може додатися проблема прийняття дитини нового подружнього партнера. Якщо дитина проживає зі сторонньою людиною, у якої є також свої діти, то в батька чи матері можуть виникнути побоювання, що його власна

Фото: © Soloviyova Liliya - stock.adobe.com

дитина може опинитися в невідповідному становищі чи не зможе протистояти конкуренції і що таким чином вони можуть втратити свою дитину.

Захищеність у громаді

Як громада може підтримувати сім'ї, що переживають розлучення? Важливо в будь-якому разі ставитися з розумінням до проблем, які переживає кожен член сім'ї. Лише відкрита й надійна громада може запропонувати такій сім'ї захист і впевненість, які були втрачені внаслідок розлучення. Учитель недільної школи може бути надійною опорою у житті такої дитини. Богослужіння і недільна школа можуть бути безпечним місцем, де не згадують про розлучення і горнуть дітей до себе. Під час богослужіння батьки можуть покласти своє занепокоєння на вітвар, а діти під час заняття недільної школи можуть гратися з однокласниками й просто почувати себе дітьми. Водночас дітям треба дозволяти ставити запитання, на які слід відповідати прямо й чесно. Таким чином діти здобувають досвід, що агресія й смуток є частиною життя й стресових ситуацій. Вони повинні мати змогу розповідати про свої тривоги й страхи та відчувати, що до них ставляться серйозно, а також знати, де можна отримати втіху. Дітям потрібен час, аби зрозуміти, що їхні батьки продовжують любити їх. Батьки також мають мати змогу висловитись, якщо виникає така необхідність. Після розлучення вони втрачають можливість спілкуватися один з одним з питань виховання дітей та прищеплення їм віри. Конфлікт може спричинити бажання одного з батьків нав'язати свою точку зору у вихованні дитини іншому. Емоційна близькість

може пом'якшити страх втрати: тому треба щиро й уважно дослуховуватися до думки батьків і дітей!

Міцні зв'язки та стійкі стосунки в громаді є запорукою надійної підтримки у важкий час як для батьків, які розлучилися, так і для їхніх дітей, що почували себе незахищеними. Утім, це не означає, що дітям треба надавати повну свободу. Унормоване життя і дотримання чітко визначених правил також забезпечують безпеку. Агресивні діти потребують ясності й спокою, а замкнені – особливого ставлення до себе. Адже людина, яка зазнала втрату, потребує втіхи й опори громади.

Підтримувати контакт

Батьки, які самостійно опікуються своїми дітьми, не можуть регулярно відвідувати богослужіння. Якщо один з батьків хворий чи зайнятий, то інший, можливо, не зможе спонтанно взяти дитину з собою у церкву. Часто діти проводять вихідні по черзі: то з батьком, то з матір'ю. Якщо батьки належать до різних громад або один із них взагалі не відвідує богослужіння, то дитина розривається між громадами, а також між відвідуванням богослужіння і альтернативною сімейною програмою. Вона може пропускати особливі заходи недільної школи, змушена шукати своє місце у двох різних громадах і групах недільної школи, й у результаті почувати себе аутсайдером. Якщо заняття недільної школи проводяться не щотижня, а блоками, то дитина тим більше пропускає їх у період своєї відсутності. Брати й сестри по вірі можуть підтримувати дітей з такими проблемами, приділяючи їм особливу увагу й підтримуючи контакт з батьками. Особливі заходи громади треба організувати так, щоб у них мали змогу брати участь ці сім'ї. Утім, для підтримання контакту не треба чекати на наступну особисту зустріч. За погодженням з батьками, брати й сестри по вірі можуть використовувати багато інших способів спілкування чи підтримки зв'язку з дітьми. Особливо в чутливі моменти життя дитини (день народження, початок і кінець навчального року та канікул, етапи іспиту, свята тощо) навіть короткий телефонний дзвінок чи текстове повідомлення можуть показати дитині, що її бачать і що її чують. Громада, таким чином, може активно сприяти тому, аби усі її члени почували себе комфортно й розуміли, що їх приймають такими, якими вони є – з їхніми особливостями, почуттями й проблемами – так, як Бог приймає і звертається до нас.

Марайке Фіннер

БУТИ ХРИСТІЯНИНОМ СЬОГОДНІ

«На Господа здай твою дорогу...»

(частина 1)

Нам, людям, годі жити без довіри. Без недовіри – також! Ми, аби жити без страху, маємо проявляти довіру як до себе, так і до інших людей; ми маємо довіряти навіть якості продуктам харчування, міцності мостів чи надійності лікарств. Утім, досвід є також важливою передумовою формування довіри. Ми, зазвичай, довіряємо переважно тим людям, яких знаємо. То як нам довіряти Богові, Якого ми не бачимо?

«**Д**овіра – початок усього!» – це колишній рекламний слоган одного з великих банків. І це зрозуміло, адже людина, яка віддає банкові важкою працею зароблені гроші, має довіряти, що він дбайливо зберігатиме його заощадження. А з іншого боку, утрата довіра є нерідко початком кінця: кінця ділових стосунків, кінця особистих відносин, кінця миру між народами. До речі, цей банківський рекламний слоган зник безвісти після того, як банк втратив довіру у багатьох вкладників.

«Довіра – це вельми важливе слово», – пише єврейський філософ Франц Розенцвейг. Довіра – це насіння, з якого виростають пагінці віри, надії і любові та зріють відповідні плоди. Довіра, це важливе слово, має чимало різних значень, а тому його значення є дещо розмитим. Воно може означати: «я сподіваюся на щось...», «я твердо вірю у щось ...», «у мене немає іншого вибору, усе буде гаразд...».

Складність і розгалуженість значення слова «довіряти» проявляється, приміром, у мінімальній різниці між значеннями «мати довіру» й «бути близько знайомим з кимось». Бо не кожній людині, з якою я близько знайомий чи яку я добре знаю, я можу довіряти. І все ж близьке знайомство з людиною є передумовою довіри до неї. Адже про людину, яка мені дорога і яку я добре знаю, – бо спізнав її як у добрий, так і в поганий час, знаю її переваги і недоліки, – я з більшою ймовірністю можу сказати, чи надійна вона, чи допоможе мені, коли виникне потреба, чи я їй подобаюся чи ні, ніж про людину, яку я бачу вперше. Отже, зі словом «довіра» не все так просто. Адже інколи кажуть: «Хоча ти близький мені, але я тобі не довіряю!»

Довіра – запозичена безпека

Людина, яка довіряє іншим, хоча впевнена в собі, однак не цілковито, інакше б їй не треба було проявляти довіру. Людина, яка заслуговує на довіру, є надійною і має чесні наміри й твердий характер. По-перше: людина, яка довіряє собі, є рішучою, сміливою і впевненою у собі. По-друге: довіра – це також відчуття й віра в те, що можна відкритися іншій людині, навіть розповісти їй про щось дуже особисте й знати, що вона не зловживатиме цими знаннями й не розповість про них іншим людям тобі на шкоду. По-третє: коли я довіряюсь людині, мосту, літаку чи банку, то ніколи не є остаточно впевненим, що вони не підведуть мене.

Довіра завжди спрямована у майбутнє і базується водночас на досвіді з минулого. Не все так просто, бо робити висновки про майбутнє, посилаючись на власний досвід, що природньо, це затія з досить високим ступенем непередбачуваності. Але з довірою – незважаючи на ймовірність помилок – легше жити у житті. Так кажуть чимало дослідників. Люди з високою довірою до себе й до інших є у середньому значно успішніші. Утім, є одне «але»: у довірливих людей з найвищими показниками впевненості у собі та до інших людей рівень успіху може знижуватися. Висновок: довіряй – але перевірай!

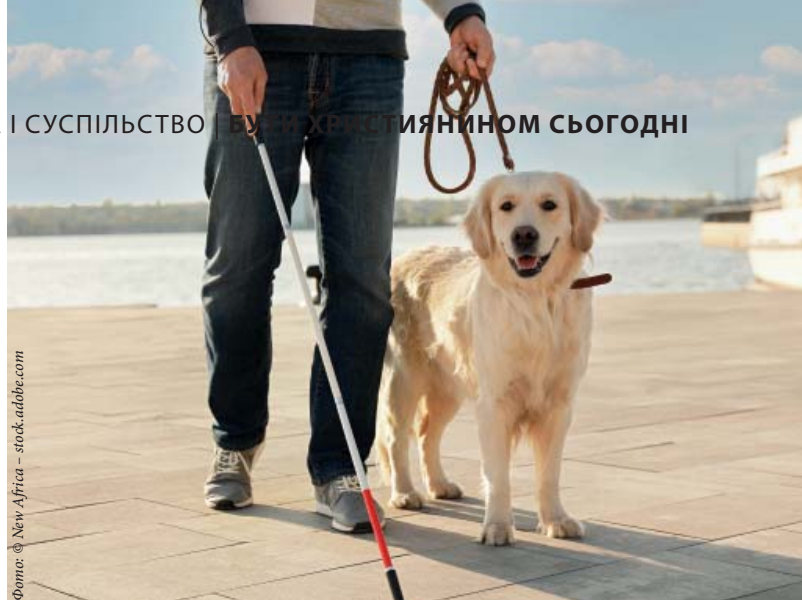
Довіряй – але перевірай!

Вище ми зазначали: якщо людина проявляє до чогось цілковиту впевненість, то не потребує довіри. Але коли вона потрапляє у незнайому ситуацію, то втрачає довіру, бо не має відповідного досвіду. Цей феномен ще не до кінця досліджений: чому ми проявляємо велику довіру до зовсім незнайомих людей вже через декілька секунд знайомства і, навпаки, зовсім не довіряємо людині, хоча знаємо її не більше хвилини і навряд чи можемо з упевненістю сказати, яке рішення вона може прийняти. Прекрасний приклад цілковитої довіри: дитина стрибає зверху вниз у розпростертій обійми матері чи батька або дозволяє підкидати себе вгору, бо знає, що її спіймають. Цей приклад показує віруючим, як треба довірливо кидатися в Божі обійми. В одній протестантській церковній пісні Арно Петча 1941 року використовується подібне образне порівняння: «Ти не можеш впасти нижче за Божу руку, яку Він милостиво простягнув для спасіння всіх нас» (Хорова книга, № 167).

Довіра – з обмеженнями

Так, наша довіра до Бога має бути дитячою й цілковитою. (Чому? Про це ми розповімо в 2-й частині цієї статті). Але не зайве ставитися з певною недовірою до людей.

Якщо стороння людина вимагає від нас «довіри», то треба насторожитися. Варто уважно її вислухати. При цьому «довіра» – це поняття, яке сигналізує насамперед про безпеку, мир, спокій, надійність, упевненість, правдивість і навіть про дружбу, близькість і прихильність. З теологічної точки зору поняття «довіра» дуже чітко показує, що людина через її схильність до гріха зазнає істотних втрат. Очевидним є також емоційний дефіцит, який ми

щодня відчуваємо, живучи на землі. Після гріхопадіння ми, люди, ніколи не будемо цілковито впевненими у собі. Адже через нього підірвано довіру людей один до одного. Братовбивство призвело до втрати довіри. Тим часом підрив довіри набув настільки драматичної й підступної форми, що сьогодні ведуть мову про так звану «здорову недовіру». Існує чимало речей, яким ми довіряємо чи не довіряємо. Ми довіряємо собі. Окрім цього, ми твердо переконані, віримо і сподіваємося, що зможемо впоратися з певною життєвою ситуацією завдяки своїм власним здібностям. Отже, тепер ми розуміємо, що існує широкий діапазон варіантів «довіри»: від непохитної впевненості до «побачимо, можливо, я якось впораюся з цим». Таке розмаїття поняття «довіри» ще більше ускладнює його тлумачення і розуміння.

Однак ми можемо довіряти не тільки собі, а й незнайомцю, якого випадково зустріли на вулиці. Чи цілковито довіримося йому, залежить від набутого нами досвіду. Якщо ми маємо досвід, що стороння людина безкорисливо і багаторазово заступалася за нас, прагнула допомогти й робила нам добро, то нам легше довіритися їй, ніж людині, яка за нашою спиною лихословить, сміється з нас чи неодноразово відкрито виступала проти нас.

Довіряти – робити себе вразливим

Проявляти довіру – означає робити себе вразливим. Якщо я довіряю касиру в супермаркеті, то не перераховую решту. Якщо ж у мене є сумніви, то я перевіряю і перераховую її. Але якби всі покупці прискіпливо перераховували решту і, перш ніж спакувати товар, порівнювали, чи всі позиції касового чеку опинилися у візку для покупок, то інші не здійснювали б покупки у цьому супермаркеті. Бо черги перед касою були б нескінченними. І похід за покупками тривав би годинами.

Утім, стає також очевидним: жодна громада не може існувати без певного рівня довіри. Образно кажучи, жодна людська спільнота (шлюб, компанія, церква, держава), жодна громада не зможе функціонувати без вияву довіри. Бо якби всі хотіли контролювати все й кожного, то через брак часу навряд чи можна було б ефективно працювати. Ось чому деякі люди кажуть, що довіра є об'єднуючим елементом суспільства. Довіра гуртує, формує добрі стосунки, уможливує благополучне співіснування й взаємодію в групі чи в суспільстві або між державами взагалі. Міцна – хоч і не безмежна – довіра є запорукою успіху й радості в житті людини. Адже довіра звільняє від контролю й дозволяє долати страх.

Довіра і благословення

Ми рано чи пізно вийшли б із себе і накоїли б дурниць, нашкодили б собі й оточуючим людям, якби з великою недовірою ставилися б до будь-якої нової ситуації, до будь-якої незнайомої людини. Страх, агресія, напад, захист чи втеча – наше тіло, розум і наша душа знаходилися б постійно в стані підвищеної готовності, наші гормони зашкалювали б, і стрес, який би ми переживали, рано чи пізно виявився би фатальним.

Довіра значно знижує рівень стресу людини. Уже тільки це сповнює її внутрішнім миром. Окрім цього, ми спокійніше ставимося до свого оточення і це сприяє гармонії у спільному житті й творенню миру. Учитися легше у довірливій обстановці; з довірою легше любити себе і свого ближнього, з довірою життя є прекраснішим, а радість повнішою. І все це завдяки довірі. Що нам, окрім довіри, ще треба? Чому земні стосунки між людьми далекі від райських? Чому нам часто не вистачає довіри?

(Далі буде.)

Святе Запечатання з Апостолом Шнауфером немовляти-біженки Єлизавети з України унімецькій громаді Пфуллендорф

У середу, 24 серпня 2022 року, у громаді Пфуллендорф (Південна Німеччина) відбулося богослужіння Апостола Шнауфера із Запечатанням немовляти-біженки Єлизавети з Маріуполя (Україна).

У попередньому номері журналу «Наша сім'я» за вересень 2022 року була опублікована стаття про хрещення Водою окружним старійшиною (ОС) Бихом немовляти-біженки Єлизавети Філіпської з Маріуполя, онучки настоятеля цієї громади Мухіна Володимира. Ця стаття закінчилася такими словами: «Тепер батьки Єлизавети і громада Месскірху (де відбувалося хрещення Водою) з великою радістю чекають на візит Апостола Шнауфера, який приїде, аби звершити таїнство святого Запечатання для маленької біженки».

Громаді МесскірхайПфуллендорфа, де, власне, відбулося богослужіння Апостола Шнауфера для цих двох громад, довго не довелося чекати. У середу, 24 серпня 2022, Апостол під час вечірнього богослужіння здійснив святе таїнство Запечатання для Єлизавети, а також для двох інших дітей цих громад. Ще до богослужіння Апостол Шнауфер через перекладача ОС Биха поспілкувався і ближче познайомився із сім'єю Єлизавети Філіпської, чим викликав у них велику радість і неабияке захоплення.

В основу свого богослужіння, яке ОС Бих синхронно перекладав на українську мову для парафян з України, Апостол Шнауфер поклав слова з 1-го Послання Апостола Павла до Солунян, глави 5, віршів 23-24: «Сам же Бог миру нехай освятить вас цілковито, і нехай уся ваша істота - дух і душа, і тіло - буде збережена без плями на прихід Господа нашого Ісуса Христа. Вірний Той, Хто вас покликав, - Він і здійснив це». У своїй проповіді він зокрема зазначив: «Бог миру бажає, аби ми під час Другого Пришестя Христа досягнули блаженний мир і вічне життя в гармонії з Ним і людьми у Його неперевершеній славі. Тільки людина, яка живе у досконалій відповідності до Божої волі, може увійти в Боже Царство. Самотужки нам годі здобути досконалість і святість. Тільки Бог здатний освятити нас. Він наділяє нас святістю завдяки унікальній і вічно суцільній жертві Свого Сина Ісуса Христа (Від Івана 17, 19), завдяки вірі, яка народжується від слухання Його слова, і завдяки благодаті прийняття святих таїнств Церкви. Отже, Бог вибрав нас, аби ми належали до Його святого народу, аби мисловом і ділом звіщали спасіння усім людям і здійснювали служіння як для свого ближнього, так і для Христа (пор. 1-е Петра 2, 9). Освячення може відбутися тільки відповідно до нашої волі. Бог не вимагає від нас, аби ми були абсолютно безпомилковими, але щоб ми щирим серцем любили Його і свого ближнього (пор. 1-е Солунян 3, 12-13). Людина, яка любить Бога, палко прагне єднатися з Ним,

Апостол Шнауфер за вівтарем

Окружений старійшина Бих під час співповіді

Промова Апостола Шнауфера перед святим Запечатанням

Переклад ОС Биха під час святого Запечатання

Спільне фото з Апостолом Шнауфером біля вітара

яка любить свого ближнього, бажає працювати над своїм освяченням». «Бог хоче, - продовжив Апостол, - аби «уся наша істота - дух і душа, і тіло - були збережені без плями на прихід Господа нашого Ісуса Христа». Під час земного життя наша душа з допомогою тіла й духа здобуває духовну поживу, вона, зокрема, слухає Боже слово й приймає Святе Причастя. З допомогою тіла ми впроваджуємо Боже слово у життя і сприяємо своєму освяченню. Якщо ми проявлятимемо любов до Бога й до свого ближнього, то Бог збереже нашу душу «без плямина прихід Господа нашого Ісуса Христа», - завершив проповідь Апостол.

Після своєї проповіді Апостол покликав на співслужіння ОС Биха, який служив німецькою мовою з частковим перекладом на українську. Потім Апостол проголосив відпущення гріхів і приступив до звершення таїнства Запечатання Святим Духом, яке в Новоапостольській церкві, відповідно до Біблії, відбувається з покладанням рук Апостола. Разом з українською дівчинкою Єлизаветою перед урочисто прикрашеним вітарем вишикувалися ще двоє дітей зі своїми батьками.

Спочатку Апостол у короткій промові звернувся до батьків, яка також перекладалося на українську мову. Батька Єлизавети, диякона Філіпського Романа, на превеликий жаль, не було поруч з донькою і дружиною. Йому внаслідок війни довелося рятуватися з Маріуполя утечею у м. Львів, де він допомагає як Апостолові Буднику, так і настоятелю цієї громади здійснювати богослужіння. Одразу після цього відбулося Святе Запечатання із покладанням рук Апостола.

У громаді панувала піднесена й святкова атмосфера. Після богослужіння присутні брати й сестри потисканням рук вітали батьків хрещеників. Усі мали прекрасну нагоду особисто поспілкуватися з Апостолом, розповісти йому про те, що в них на серці. Брати й сестри ще довго згадуватимуть про цю радісну зустріч з Апостолом й з нетерпінням чекатимуть на нову зустріч з ним.

Спільне фото з Апостолом Шнауфером перед початком богослужіння

ТЕСТИ НА ЗНАННЯ БІБЛІЇ

1. Яке місце називається в Біблії Елімом?

- А) оазис у пустелі
- Б) столиця еламітів
- В) вівтар, на якому приносять жертву декільком богам
- Г) місце об'явлення Бога

2. Хто сказав Апостолу Павлу:

«Ще трохи, і ти мене переконаєш стати християнином!»

- А) прокуратор Порцій Фест
- Б) прокуратор Фелікс
- В) цар Агріппа
- Г) Друзилла

3. Хто склав текст до пісні «Щодня сердечно вір»

(№ 102 у російськомовному пісеннику)?

- А) Йоханнес Петцольд
- Б) Маркус Питлик
- В) Едгар П. Стайс
- Г) Бертольд Шміль

4. Яку професію мав Апостол Френсіс Валентайн Вудхаус?

- А) богослов
- Б) адвокат
- В) лікар
- Г) корабельний судноремонтник

5. Де у Біблії знаходяться слова Ісуса Христа про «хліб з неба»?

- А) у Євангелії від Марка
- Б) у Євангелії від Матвія
- В) у Євангелії від Івана
- Г) у Євангелії від Луки

6. Якого Апостола звали "Зелотом"?

- А) Симона
- Б) Пилипа
- В) Варфоломія
- Г) Андрія

7. Де народився німецький гуманіст Філіп Меланхтон?

- А) у м. Бреттені
- Б) у м. Дурлах
- В) у м. Безігаймі
- Г) у м. Пфорцгеймі

8. Як називається переклад Біблії епохи життя Ульріха Цвінглі?

- А) Єдиний переклад
- Б) Вульгата
- В) Цюрихська Біблія
- Г) Біблія короля Якова

9. Як звали брата Марії та Марти?

- А) Закхей
- Б) Лазар
- В) Вартимей
- Г) Аполлос

10. Звідки був родом Першоапостол Йоганн Готфрід Бішофф?

- А) з Обераудорфа
- Б) із Моссауталю
- В) з Модауталю
- Г) з Корнвестгейму

ІЛЮСТРАЦІЯ-ЗАГАДКА

Монастир у Нижній Австрії Зайтенштеттен є одним із менш відомих монастирських споруд країни; Мельк у Нижній та Кремсмюнстер у Верхній Австрії, приміром, більш відомі. Заснований у 1112 році монастир є однією з перлин у Мостфіртелі, південно-західній частині Нижньої Австрії, розташований на Форальпенбундесштрассе, приблизно посередині між Амштеттеном і Штейром. Соборна церква була зведена у стилі ранньої готики й оформлена у стилі бароко. Через свій чотирикутний вигляд будівля називалася «Квадрат Бога». Монастир зазнав як реформи йосифінізму кінця XVIII століття, так і секуляризацію кінця XIX століття після закінчення Німецької імперії, а також дві світові війни. Під куполом церкви можна знайти сцену, яка, як правило, рідко зустрічається в історії мистецтва. Тут зображено інтер'єр храму в Єрусалимі. Ми бачимо жертвник з пахощами, перед яким навколішках стоїть літній чоловік. На голові у нього тюрбан, що видає його за священника. Стоячи поруч з ним, зображено молодого чоловіка, який явно звертається до старшого чоловіка.

ЯКУ БІБЛІЙНУ СЦЕНУ ЗОБРАЖЕНО ТУТ?

(Відповіді див. на стор. 2)

